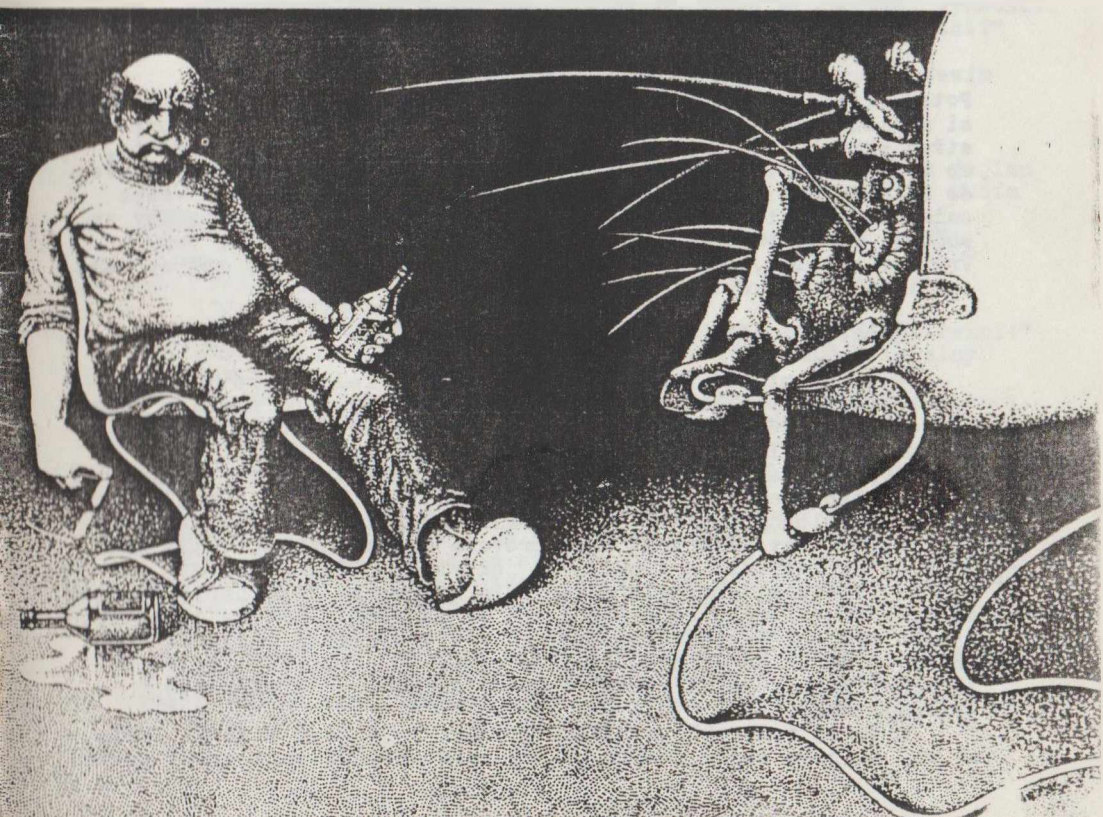


J. WAYNE :

VÁLKA SVĚTŮ



VÁLKA SVĚTŮ

H.G. Wells - Jeff Wayne

Nikdo by v posledních letech 19. století nevěřil, že lidé i jejich konání byli pečlivě sledováni z nekonečných hlubin vesmíru. Nikoho by ani nenapadlo, že jsme byli zkoumáni tak, jak někdo s mikroskopem zkoumá tvorečky, kteří se hemží v kapičce vody. Bylo málo lidí, kteří vůbec připouštěli možnost života na jiných planetách - a přece pozorovaly naši Zemi přes propast vesmíru bytosti nezměřitelně vyvinutější, než jsme my, a pomalu a jistě připravovaly své plány proti nám.

12. srpna o půlnoci vylétl z povrchu Marsu hustý mrak plynu a zamířil k Zemi. Přes dvě stě milionů mil prostoru se k nám hnaly střely, které přinesou Zemi tolik útrap. Jak jsem se díval, uviděl jsem další oblak plynu : to startovala další střela.

Tak tomu bylo po příštích deset nocí : zelenavý záblesk na Marsu a za ním zelené mlha. Byl to nádherný, ale poněkud zneklidňující pohled. Astronom Ogilvy ujišťoval, že tu není žádná nebezpečí. Byl přesvědčen, že na té vzdálené opuštěné planetě nemůže být život.

Šance, že něco přijde z Marsu, jsou milión ku jedné - řekl
Šance, že něco přijde z Marsu, jsou milión ku jedné - a přece přicházejí!

Potom přišla noc, kdy se první střela přiblížila k Zemi. Všichni si mysleli, že jde o padající hvězdu - ale druhý den byl uprostřed okresu hluboký kráter. Ogilvy přišel, aby prozkoumal to, co bylo uvnitř. Válec o třiceti yardech v průměru, byl razíhaven do běla a zevnitř bylo slyšet slabý zvuk. Máhle se jeho vršek začal pohybovat. Otážel se a pomalu se odšroubovával. Ogilvy se obával, že uvnitř je člověk, který se snaží proniknout ven. Vrhel se k válci, ale strašlivý žár ho zastavil dřív, než se mohl spálit o žhavý kov.

Šance, že něco přijde z Marsu ...

Nyní se mi zdá úplně neuvěřitelné, že každý strávil ten večer stejně tak, jako kdykoli jindy. Z železniční stanice bylo slyšet projíždějící vlak : zněl v dálce téměř jako melodie. Všechno se zdálo být tak bezpečné, tak klidné.

Druhého rána se shromáždil v oáse zástup lidí. Hypnotizovaně pozorovali, jak se válec odšroubovává. Už bylo vidět dvě stopy dlouhý zvíř - když tu víko odpadlo. Nad okrajem se objevily dvě svítící oči, pak obrovská kulatá hlava, větší než medvěd, se pozvedla a schvěla se jak vlhká kůže. Její ústa bez rtů se kroutila, chrapla se svíjela a třepila jako hadí. Několik mladíků se sklonilo ke kráteru. Tu se objevil obrovský trychtář, z něho vyšlehl neviditelný paprsek - a v oslnivém záblesku vzplanul jeden po druhém. Jakmile se tento strašlivý, nezemský tepelný paprsek dotkl stromů a keřů, proměnily se okamžitě v sloupy ohně.

Lidé se rozutekli a začali prchat. I já jsem utíkal. Zdálo se mi, že jsem pouhá hračka, že má tato strašná smrt zkosit právě

ve chvíli, kdy už budu téměř v bezpečí. Konečně jsem se dostal do Neighbourough Hill. Ve svém chladném domě jsem napsal zprávu pro své noviny. Pak jsem upadl do neklidného spánku.

Vzbudilo mě jakési bubnování, které přicházelo z jámy. Běžel jsem k nádraží, abych si koupil noviny. Kolem pokračoval život stejně, jako po celá léta. Lidé jedli, pracovali, spali jako kdykoli jindy. V Hersell Common Marťané dále bušili svými nástroji a neúnavně vyráběli jakési stroje. Ostří kužel světla proletěl celým krajem, a za ním mohl následovat tepelný paprsek. Odpoledne přijeli vojáci a rozmístili kolem okresu kordón. Večer došlo k prudké srážce a já jsem si s hrůzou uvědomil, že můj dům je teď v dosahu tepelného paprsku Marťanů. Druhého dne ráno bylo vidět velkou padající hvězdu, a za ní mlha, která jako blesk spadla v dálce. Byl to druhý váleček.

Bubnování z jámy i střelba z děl zesílily. Polekal jsem se ještě víc, když jsem viděl, jak se kdosi plíží do mého domu. A uviděl jsem mladého dělostřelce, uvenčeného, patřičného špinou a krví.

"Je tu někdo?"

"Pojďte dál Tudy. Napijte se."

"Děkuji Vám."

"Co se stalo?"

"Co mám říci? Jsou stovky mrtvých, možná tisíce."

"Tepelný paprsek?"

"Marťané. Jsou v koších obrovských strojů, které si vyrobili. Obrovských chodících strojů. Jsou fantastické. Co na to říci?"

"Stroje?"

"Bojové stroje. Chytají lidi, udeří jimi o stromy. Nevím přesně, co s nimi dělají."

"Hm. Dnes přiletěl druhý váleček."

"Ano. Mířil na Londýn."

"Londýn! tam je Carrie! Nenapadlo mě, že by Carrie a jejímu otci, kteří jsou na míle daleko, mohlo hrozit nebezpečí. Musím hned do Londýna."

"A je se musím hlásit na velitelství. Jestli tam ještě nějaké je."

"Pěšky jsme došli k hostinci, ale ten byl opuštěn."

"Jsou snad všichni mrtví?"

"Ne všichni. Podívejte se! Šest děl! a u nich dělostřelci!"

"To je jako s šípy proti puškám. Ještě neviděli tepelný paprsek."

Spřehali jsme silnici k Waybridge. Náhle se zahřměl výbuch. Země se zachvěla, okna zadrnčela. Zvedl se oblak prachu.

"Podívejte se! Tamhle jsou! Co jsem vám říkal?"

Objevily se čtyři bojové stroje. Kráčely rychle jedna za druhou, jako obrovské třínožky, vyšší než ta nejvyšší věž. Procházely krajinou a ničily vše, co jim stálo v cestě. Obrovské stroje z lesklého kovu a na každém byl velký trychtýř. S hrůzou jsem si uvědomil, že tuhle strašnou věc jsem už viděl. Na břehu se objevil pátý stroj. Pozvedl se v plné výši, namířil trychtýř - a strašidelný tepelný paprsek zasahl město! Když udeřil, vydalo všech pět strojů vítězný řev, který zazněl jako hrom: Ullal!

Šest děl, která jsme uviděli, vystřelila všechna najednou, a zničila jeden bojový stroj. Marťan uvnitř byl rozdrcen a rozprášen do všech světových stran a sám neovladatelný stroj se

jako mrtvé masa řítil do zkázy. Když se přiblížily ostatní stroje, lidé se oslepení rozutekli a dělostřelec mezi nimi. Ale já jsem skočil do vody a zůstal jsem tam, dokud jsem mohl dýchat. Děla znovu promluvila, ale tentokrát je tepelný paprsek poslal do zapomnění. Tepelný paprsek přeběhl přes řeku jako bílý blesk. Napelo mrtvý jsem se dřápal ke břehu, očerla ze mě voda. Cítil jsem se proti Marťanům bezmocný a nečekal jsem nic než smrt. Těsně u mé hlavy se objevila noha jednoho bojového stroje a znovu se pozvedla. Marťané kráčeli dál a odnášeli zbytky svého druhu. A já jsem si uvědomil, že jsem zázrakem vyvázl.

Te tři dny jsem si klestil cestu s davem uprchlíků, obtížených bednami se všemi jejich cennostmi. Všechno, co mělo cenu pro mne, bylo v Londýně. Když jsem se dotal k jejich domku z červených cihel, byli Carrie a její otec pryč.

Letní slunce vyhasíná, jak rok stěrne
a přicházejí tmavé dny
zimní větry budou ještě chladnější
Teď když tu nejsi

Pozoruji ptáky, jak letí k jihu na podzimním nebi
A mizí jeden za druhým
Kéž bych tak mohl letět s nimi
Teď když tu nejsi

Přelétla jsi jako slunce skrz stromy a milovala jsi mě
A odletěla jsi jako lístek ve větru

Kletili jsme si cestu podzimní nazlátlou krajinou
Vždy jsi milovala toto roční období
Ty spadlé listy teď nikdo neruší,
Protože tu nejsi

Oheň začal přeskakovat z domu na dům. Lidé propadeli panice a dali se na útěk. A já jsem byl stržen s nimi. Bez Carrie jsem neměl žádný cíl, cítil jsem se naprosto ztracený. Nakonec jsem zamířil na východ k oceánu, který mi jediný skýtal naději na přežití - odplout lodí z Anglie.

Přišla jsi jako slunce ...

Na mé unavené oči padá jemný déšť
Jako kdyby chtěl zakrýt osamělou slzu
Můj život bude navždy podzimem
Protože ty tu nejsi

Jak jsem šel skrz Covent Garden, Black Fries ?? a Billingsgate, přidávalo se k tomuto pochodu stále více a více lidí. Smutné unavené ženy, děti skrýpěly ulice slzami, muži byli zahořklí a rozložení. Bonatí kráčeli spolu se žebračky a vzdědanci společnosti. Byli tu i psi a koně, a také vojáci, zranění a bez naděje stejně jako všichni ostatní. Viděli jsme třínožky nad Temzou, jak kráčí mosty jako papír. Waterloo Bridge, Westminster Bridge, jeden se objevil nad Big Benem. Nikdy v dějinách lidstva se nestalo, že takové množství lidí spolu trpělo a přechalo; To nebyl uvědomlý pochod, to byl

to byl úprk bez řádu a bez cíle. Šest milionů lidí bez zámob a beze zbraní se hnalo kupředu. Byl to počátek zkázy civilizace, počátek masakru lidstva.

Dav mě přitlačil k již přeplněnému parníku. Závistivě jsem pohlédl na ty, kteří už byli na palubě, přímo do očí mé milované Carrie. Když mě uviděla, snažila se protlačit palubou zpět k můstku. V tu chvíli se můstek zvedl a já jsem naposledy uviděl její zoufaleou tvář, když mě dav od ní oddělil.

Přišla jai jako slunce

Loď pomalu začala vyplouvat, ale na obzoru se objevil bojový stroj. A další, a ještě jeden. Draly se lesem a přes kopce k moři a bránily lodi ve vyplutí. Mezi nimi ale byl oce-
lový obrněnec Thunder Child /Dítě břomu/. Ten se pomalu přiblí-
žil ke břehu, a pek se rozhodně rozjel a vířícím proudem vody
proti čekajícím Marťanům.

Byly tu lodi všech velikostí a tvarů
Rezptýlené v zálivu
A zdálo se mi, že slyším její volání
Jak perník odplouval
Dobytelé je zhlédli
Jak kráčeli po břehu
Ale mezi nimi byl Thunder Child

Rychle proplul vodami,
Zahřměla jeho děla
Zasáhl obrovský bojový stroj
z kterého zbyly jen ohnivé zbytky
Lidé pocítili, že se vítězství blíží
že se štěstena obrátila
Začali povzbuzovat
Kupředu, Thunder Child!

Marťané vypustili svůj jedovatý Černý Dým. Zle loď zrychlila
a roztráštěla jeden bojový stroj. Ostatní okamžitě pozvedly
trychtýře a tepelným paprskem a roztevíly trup statečné lodi.

Isna se roztrpčila, dřevo se rozpadlo
Ohnivé tepelné paprsky pronikly palubou
Zničily naděje na naši záchranu
Viděli jsme, jak se vrak potápí
Nad ním se rozptýlil dým
Nad hrooy ve vlnách
Loď pomalu zmizela
Sbohem, Thunder Child!

Když se kouř rozptýlil, dosáhl už parník mlhavého obzoru
a Carrie byla v bezpečí. Ale Thunder Child zmizel navždy a vzal
s sebou poslední naději Člověka na vítězství. Nebe bylo pokryto
zelenými blesky. Přistával válec za válcem a nikdo s nic je
nyní nemohlo zastavit. Země patřila Marťanům.

Druhý den bylo nebe ohnivě červené. Díval jsem se na krajinu
na jiné planetě. Rostlinstvo, které způsobuje rudou barvu Marsu,
se uchytilo na Zemi. Tak jako Člověk podlehl Marťanům, podlehl

nyňi naše Země červenému lišejníku. Kdekoli byla voda, objevil se tam lišejník a začal růst s děsivou rychlostí. Jeho výrůstky bránily toku vody. A pak se začal plazit krajinou jako hlemýžď. Pокrýval pole, stromy, příkopy i živé platy. Jeho živé šarlatová hmatadla se plazila a plazila ...

Náhle jsem uviděl u zničeného kostela ležet těle jakéhosi pastora. Nedokázal jsem ho ponechat nspas červenému lišejníku a rozhodl jsem se, že ho slušně pohřbím.

"Nathanieli! Nathanieli!"

Pastorovy oči se otevřely. Byl naživu!

"Nathanieli! Viděla jsem, jak kostel hoří! Jsi v pořádku?"

"Nedotýkej se mě!"

"Ale to jsem já, Beth! Tvoje žena!"

"Ne! To je ďábel!"

"On blouzní."

"To je lež! Viděl jsem ďáblovo znamení!"

"Cože?"

"Zelenéblesky na nebi! Celou dobu tu byli démoni. V našich duších a v našich srdcích. Čekali jen na Jeho znamení - a teď zničí náš svět!"

"Ale to nejsou ďábli. To jsou Maršané!"

"Pejč musíme honem dovnitř."

Skrýli jsme se v domě. Kolem se rozptýlil Černý Dým. Pak se objevil bojový stroj a vypouštěl páru, která měnila Černý Dým v jakýsi těžký černý prach.

"Dobrý Bože, pomoz nám!"

"Hlas Ďábla! Přišel na naši Zem!"

Natha
niel Slyšíš, jak se plouží a hledají hřišníky?

Živí se silou našeho strachu a zlem v nás

Je to Satanovo vtřlení všeho, čeho se obáváme

Až démoni přijdou, měli by živí raději být mrtvi!

Beth

Musí tu být něco, za co stojí žít

Musí tu být něco, o co je třeba usilovat

I něco, za co stojí zemřít

A bude-li aspoň jeden člověk stát zpřímá

Musí být naděje pro nás všechny

Někde v duši člověka

Natha
niel

Kdysi jsem věřil bez váhání

Že síla lásky a pravdy všechno přemůže ve jménu spásy

Řekni mi, jaká zbraň je láska, když je třeba bojovat

A několik pravda chrání proti moci Satanově!

Beth

Musí tu být něco ...

..... Lidé tě milovali a věřili ti. Přicházeli k tobě o pomoc.

Natha
niel

Varoval jsem, že se tohle stane?

Mějte se na pozoru, říkal jsem

Protože Zlý nikdy neodpočívá

Řekl jsem : Vymítejte ďábli!

Ale ne, oni mě neposlechli

Démoni v nich rostli a sílili

Až dal Setan znamení

A zničil svět, který jsme znali

Beth Ne, ne, Nathanieli,
na životě je cosi více
musí být nějaký způsob
jak obnovit život
jak obnovit lásku, kterou jsme znali,
jak vrátit světlo, které jsme ztratili

Nathaniel Nyní sestoupilo na naši zem temno
* naše modlitby nás nespasí
Nechali jsme jako blázní Satana, aby se zmocnil našich duší
Jež nám dal Bůh
Jako ovce jsme vedeni k oltáři zla, na jatka
Až démoni přijdou, budou žít závidět mrtvým!

Beth Musí tu být něco, za co stojí žít

Nat Ne, není nic!

B. Musí tu být něco, o co je třeba usilovat

N. Nevěřím tomu!

B. I něco, za co stojí zemřít

N. Zapomeň na dobro a na milost, už tu není

Nevareval jsem je?

Modlete se, řekl jsem

řekl jsem, zničte ďábla

Nepelechlí

Mohl jsem zachránit svět

Ale teď je příliš pozdě

Příliš pozdě !

B. Ne, ne, Nathanieli

"Bože můj! Válec přistál na domě! Je tam jáma!"

Marťané stavěli v noci nový stroj. Byl to obrovský kovový pavouk s šlínkovitými chapadly. A také v něm byl koš s Mertány. Díval jsem se, jak honí několik lidí. Chytají je a umísťují je dozadu.

"Beth! Je mrtvé! Proč sis ji vzal! Řečni!"

Na lidstvu je prokletí

Můžeme se už vzdát

a nechat ďábla, aby si vzal duši člověka.

Jak plynul čas, bojoval pastor v našem tmavém vězení se svými démony. Jeho hlasité výkřiky mohly na nás přivolat smrt - a přece mi ho bylo líto.

Devátého dne jsme viděli, jak Marťané jedí. Ve svém novém stroji vysávali krev mužů a žen a vstříkovali si ji do žil.

"To je znamení! Dostal jsem znamení! Musí být vyhlazeni - a já jsem byl k tomu vybrán! Musím se jim postavit!"

"Ne, pastore, ne!"

"Ty stroje jsou jen démoni v jiné podobě! Zničím je!

Spálím je svým svatým křížem Musim! ... "

/Novinář pastora omrčí/.

V okně se objevilo zvědavé oko jednoho Marťana a chapadlo začalo prohledávat místnost. Zatáhl jsem pastora do nejzazšího

kouta sklepení. Slyšel jsem, jak Marťan prohmatává římsu. Ve tmě jsem viděl, jak se chapadle dotýká různých věcí: zdi, uhlí, dřevo ... pak se dotklo mé boty ... Zachvěl jsem se. Chvilí se nehýbalo a pak cosi prudce uchopilo. Bylo to pastorovo tělo. Pevnými pohyby ho s rozmyslem vytáhlo ven a já jsem tomu nemohl nijak zabránit.

Přiblížil jsem se k okénku a vyhlédl jsem ven. Marťané i všechny jejich stroje byly pryč. Chvěl jsem se, když jsem se šplhal na vrcholek kopce. Žádné Marťany nebylo vidět. Po mém pobytu ve sklepě se zděl den zvlášť jasný. Nebe bylo nádherně modré ... Červený lišejník pokrýval každou píď země, ale vál jemný větřík - a vzduch byl tak sladký!

Znovu jsem byl na cestě do Londýna. Precházel jsem městy a vesnicemi a byla to jen zbořeníště, opuštěná a bez života. Vláda Člověka byla nepochybně pryč. Ty bytosti nebrzdilo nic, co by vadilo lidem. Používali jejich těl, kdykoli je potřebovali a neměli žádné výčitky. Nikdy nebyli unavení, nikdy nespali, nebyli nikdy nemocní. Už dávno ze své planety vymýtli všechny bakterie, které způsobují horečky a jiné nemoci.

"Stát! Kdo je tam?"

"Eee - přítel."

"Jděte si po svých! Tady je mé území!"

"Vaše území? Co tím myslíte?"

"Počkejte - To jste vy! Ten Člověk z Neighbourgh Hill!"

"Dobrý Bože - děláteleci!" "Myslel jsem, že jste uhořel!"

"Myslel jsem, že jste se utopil!"

"Viděl jste nějaké Marťany?"

"Všude! Jáme vyřízeni."

"Přece se nemůžeme jen tak vzdát!"

"Jistěže ne! Teď teprve musíme začít bojovat! Ne proti nim - nemůžeme vyhrát. Teď musíme bojovat o přežití. Myslím, že to dokážeme. Vám plén!"

"Musíme si vybudovat celý nový svět. Lidé bojovali a jsou mrtví. Musíme si vytvořit nový život, aby nás nikde nenašli. Víte, kde to bude? Pod zemí! Měl byste to tam vidět! Stovky mil kanálů! Teď budou čisté. Bude tam tma, ticho, a bezpečí. Vybudujeme si domy - a všechno! Začneme znovu z ničeho. Není to tak špatné, žít pod zemí, že ne? Podle mého názoru to nebylo důhvižak skvělé žít na povrchu.

Pozhlédni se kolem sebe, na svět, který jsme znali

Zdá se ti nějak lepším, než bláznivým cirkusem?

Ale možná z toho šilenství vznikne něco krásného

Ve skvělém novém světě

Jen s hrstkou lidí

Začneme všechno znova

"Postavíme obchody, nemocnice, baráky - o přímo Marťanům pod nosem! Přímo pod nozama! Budeme mít všechno, co potřebujeme: banky, vřazení i školy. Vyšleme výzvědné výpravy na povrch, aby shromáždily knihy a jiné pomůcky. A lidé jako vy budou vyučovat děti. Ne básním a podobným nesmyslům - věď! Aby nám všechno

fungovalo! Postavíme vesnice i města! Budeme hrát Kriket!
Poslouchejte! Jednoho dne třeba polapíme bojový stroj! Naučíme se
s ním zacházet a pak !! Pak n ě c o vyhládíme! Pak si pohrajeme
s tepelným paprskem! Člověk bude znovu na vrcholu!

Teď naše panství nad Zemí rychle upadá
A z toho zmatku pro nás přišla šance
Vytvořit z popela minulosti lepší budoucnost
Ve skvělém novém světě

Jen s hrstkou lidí / Začneme všechno znovu

Podívejte - Člověk se narodil svobodný, ale brzy se stává
otrokem
V poutech konvence od kolébky až do hrobu
Slabí odpadnou ale ti silní budou spasení
Ve skvělém novém světě
Jen s hrstkou lidí / Začneme všechno znovu

Nezkouším ti říkat, jací máme být, já ne
Ale má-li lidstvo přežít
mají-li lidé zůstat naživu
Musí vybudovat tento svět znovu
A to musí začít se mnou a s vámi. Ano!

Nezkouším ti říkat
..... A my musíme být těch několik málo vybraných.

Jen pomysli na bídu, na nenávist, na lži,
a představ si zkázu všeho, čím pohrdáš
Z popela znovu povstane nový fénix
Ve skvělém novém světě
Jen s hrstkou lidí / Začneme všechno znovu

Rozhlédni se kolem sebe, na svět, který jsi tak miloval
a dej stárnoucí říši člověka poslední sbohem
Třeba to nezni jako nebe, ale aspoň to není peklo
Je to skvělý nový svět
Jen s hrstkou lidí / začneme všechno znovu
Mám plán!

"Nevidíte? Civilizace začíná znovu. Máme drunou šanci.
Vykopeme si i tunel na pobřeží a budem tam jezdit na prázdniny.
Nic nemůže zastavit lidi, jako jsme my. Už jsem začal. Pojďte sem.
Podívejte se!"

Ve sklepeš byl tunel sotva deset yardů dlouhý. Zabralo mu to
týden. Já bych byl to byl vykopat za den. A poprvé jsem si uvě-
domil propast mezi jeho sny a jeho možnostmi.

"Všechno nám bude fungovat. Snad bychom si mohli odpočinout.
Napijeme se! Šampaňské!"

Napili jsme se, a on pak naléhal, abychom hráli karty. A
tak jsme v nebezpečí totálního vyhlazení a beznaděži skutečně hráli
karty. Později mi řekl víc o svém plánu. Ale já jsem v noci v dále
viděl šlehat plameny, plazící se červený lišečnick, pohybující se
postavy třínožek, a postavil jsem svou sklenku. Připadal jsem si

jako zrádce svého druhu. Věděl jsem, že musím opustit tohoto podivného snílka.

Rozhlédni se kolem sebe, na svět který jsme znali

Na cestě byly desítky mrtvých těl. Jejich obrysy byly smazány černým prachem. Nic se nehýbalo. Domy zamčené a prázdné. Obchody zavřené. Ale před některými bylo trochu vína a jídla a před klenotnictvím bylo rozházeno na ulici několik zlatých řetězců a hodinek.

Zastavil jsem se a díval jsem se směrem odkud zvuk přicházel. Vypadalo to, jako by velala celá tato poušť domů ve své opuštěnosti. Ten zoufalý křik mi jítřil nervy. Byl jsem nesmírně unaven, měl jsem hlad a žízeň. Proč jsem chodil sám v tomto městě bez života? Proč jsem měl být naživu, když byl Londýn jako potažen černým ruběšem? Cítil jsem se nesnesitelně osamělý. Chodil jsem od jedné prázdné ulice ke druhé a stále k místu, odkud přicházel ten křik.

Nad stromy v Primrose Hill jsem uviděl bojové stroje, které onen křik vydávaly. Pak jsem přešel ulici a uviděl jsem druhý stroj. Stál vzpříma, ale stejně jako ten první se vůbec nehýbal.

Náhle zvuk ustal. Ta samota se zdála najednou být nesnesitelná. Dokud tu byl ten zvuk, bylo v Londýně ještě něco živého. Teď se to najednou změnilo a cosi zmizelo! Zůstalo už jen ticho. Vzhledl jsem - a uviděl jsem třetí stroj. Byl zchátralý a nehybný jako ty ostatní. Rozhodl jsem se. Vydám se Marťanům, tady a hned.

Rychle jsem kráčet ke strojům. Viděl jsem, že nad koši s Marťany se vznášejí hejna černých ptáků. Začal jsem utíkat po silnici. Neběl jsem se, cítil jsem jen divoké vzrušení. Když jsem vyběhl na kopec k nehybným příšerám, viděl jsem, že z koše visí červené cáry, které arnali a klevali hladově ptáci.

Vydrápal jsem se na Primrose Hill. Pod ním byl tábor Marťanů. Zaujímal hodně místa. A v něm byli ve svých strojích Marťané. Byli mrtví. Poté, co selhaly všechny lidské zbraně, je zahubily ty nejmenší věci na světě - bakterie. Malinké, neviditelné bakterie.

Dobyvatelé zde přistáli, jedli a pili u nás. Naši mikroko-pičtí spojenci je napadli. Od této chvíle byli odsouzeni k záhubě.

Útrapy byly u konce. Zoufalí lidé rozptýlení po celé zemi, tisíce, kteří odpluli po moři - i ta, která mi byla nejdražší - všichni se vrátí. Tep života začal bít stále silněji.

Jak se život vrátí k normálu, byla nastolena otázka, zda je možné, aby se útok z Marsu opakoval. Je naše planeta v bezpečí? Nebo je toto období míru pouze dočasné? Možná že si přes dálky ves - míru vzali z útoku poučení a i teď čekají na svou příležitost. Možná, že budoucnost nepatří nám, ale Marťanům.

NASA

"Vypadá to dobře! Jde to dobře. Máme tu v kontrolním středisku NASA v Pasadeně výborný obraz! Přistávací modul přistál na Marsu 28 kilometrů od cílového místa. Pozorujeme nádhernou krajinu. Jsou tam různé druhy skal. Červené, purpurové ... Co vy, Bermudo?"

"Je to fantastické!"

"Morant - nemám signál." Ztrácím jednu z lodí. Bermudo?"


"Ztratil jsem kontakt. Pozvířil se tam prach."

"Ztratil jsem druhou loď. Máme potíže."

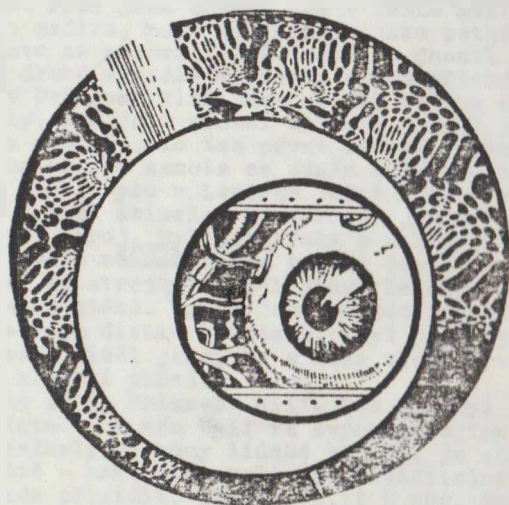
"Veškerý kontakt ztracen, Pasadena."

Co je to ten záblesk? Vidíte to? Zelený záblesk na Mersu.
A za ním je zelenavá mlha. Blíží se ta. Vidíte to, Bermuda? Hlaste se, Bermuda! Houstone, hlaste se! Co se to děje? Poslechová stanice 43 Camberra - hlaste se, Camberro! Poslechová stanice 63, slyšíte mě? Slyší mě vůbec někdo? Hlaste se! Hlaste se!

Z anglického originálu "The War of the Worlds" na 2 LP deskách
přeložil Jan Pavlík



3



1985